

Scénář k audioreportáži Alena Pospíšilová

Zpracovali žáci ZŠ Bodláka a Pampelišky, o.p.s: Emily Anna Vildmanová, Hana Medunová, Martin Smolík a Jakub Halla pod vedením Mgr. Dominiky Novákové

„To, že jsem se narodila v neděli, tak jsem měla štěstí v životě, prožila jsem krásný život.“

Alena Pospíšilová, rozená Čubanová, se narodila v roce 1953 do zemědělské rodiny v Malechovicích, kde žije dodnes. Jako dítě, pocítila na vlastní kůži znárodnování. Otcí Františku Čubanovi, zasadili komunisté zdrcující ránu.

„Násilím mu vzali koně, protože to byli JZD koně a my jsme stáli na podestě na chodbě a koukali jsme, jak je odvádějí na jatka.“

Další nezapomenutelný zážitek, kdy se naše země otřásala, se pojí s 21. srpnem 1968. Dnem okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Jela si pro řídicák na pionýra s bratrancem Přemkem Šimůnkem vlakem do Jičína.

„Po Husovce se tehdy normálně jezdilo, to byla hlavní silnice z Prahy na Krkonoše. Jeden tank za druhým, to byla hrůza.“

S Přemkem vylezli na Valdickou bránu, aby si situaci lépe prohlédli. Naštěstí se jim nic nestalo. Po prázdninách vedla její cesta na Střední průmyslovou školu textilní v Jilemnicích.

„Klima ve škole se začalo měnit.“

Učitelé jim vysvětlovali situaci a vyjadřovali svůj nesouhlas s okupací. Za krátko vyhodili jejich oblíbeného třídního učitele. Alenina třída přišla na protest do školy v černém.

„Já jsem dodneška tak na to pyšná. Ale nevím, já jsem to nevymyslela. Škoda, že jsem to nevymyslela.“

Protestní akce se ve škole dlouho prošetřovala bez úspěchu. Po maturitě se Alena rozhodla splnit si sen. Stát se knihovnicí. Chtěla studovat knihovnickou školu, tak se rozjela do Prahy, přímo k řediteli.

„Pane řediteli, já jsem kádrová rezerva pro střediskovou knihovnu ve Studenci, já si potřebuju dodělat vzdělání.“

Půvabná dívka ředitele okouzila a ke studiu ji přijal. Vysněné místo ji nabídli, když měla dvě dcery, mladší byly necelé tři roky, ale nabídce nemohla odolat

Takže jsem nastoupila 1. prosince 1978 do Sobotky, do knihovny, kde jsem byla dvacet let. Nádherných dvacet let.

Později byla přijata do dětského oddělení jičínské knihovny. Uspořádala tam nespočet krásných akcí, nejen pro děti. Zástupy čtenářů se k ní hlasí dodnes.

„Ještě bych řekla, že jsem měla v životě kliku, protože jsem několikrát byla v pravou dobu na pravém místě. Když se lámaly dějiny.“

I sametovou revoluci prožila Alena Pospíšilová přímo v ohnisku událostí. Na podzim roku 1989 jela pracovně do Prahy, na Václavském náměstí to už vřelo. Čtrnáctiletá dcera Veronika v té době studovala v Praze.

„A tak já jsem si řekla, já dojdu pro Verunku, to my musíme vidět, když já jsem taky jednou v centru dění. Cítila jsem tu atmosféru, mimořádně vzrušenou. A my jsme se zúčastnily 20. listopadu 1989 první demonstrace na Václaváku.“

Ten den byla vyhlášena stávkou ve většině pražských vysokých škol. Po návratu vyvěsila Alena Pospíšilová v Sobotce české vlajky a vystavila knihy zakázaných autorů. Šlo o velice odvážný čin. Nikdo nevěděl, jak se události vyvinou. Dopadlo to dobře. Alena Pospíšilová zůstala jako knihovnice v Sobotce. Toto povolání jí naplňovalo celý život. Ještě v důchodu pracovala v knihovně v Libošovicích.

„A když jsem usoudila, že v nejlepším přestat, tak jsem odevzdala 3. ledna letošního roku klíče a řekla jsem si, že už knihovnice nebudu, že už budu jen čtenářka. Prožila jsem krásný život. Ted' mi bude sedmdesát jedna roků a to ohlédnutí zpátky je radostný, krásný.“

A my doufáme, že jednou budeme moci říct to samé!